

forklarligt, at man valgte at betegne Forbrydelsens Strafbarhed ved Henviisningen til et Begreb. Idet man saaledes i Udkastets § 89 skulde foreslaae en bestemt Straf, har man troet ikke at burde sætte den anderledes, end skeet er, nemlig den samme, som i § 87 er foreslaaet for Attentat paa Statsforfatningen i Almindelighed, Strafarbejde eller Statsfængsel. Indvendinger med Hensyn til denne Straffestemmelses Bidde kunne her ikke med Føie gøres gjældende, da det er umuligt at skjelne imellem de forskjellige Arter og Grader af det under Paragraphen hørende forbryderiske Forhold uden at komme ind paa en Grundlovsforandring, og da det formeentlig ikke trænger til nogen videre Udvikling, at der imellem disse forskjellige Arter og Grader kan være en overordentlig stor Forskiel i Henseende til Strafværdigheden. Medens den største Straf, livsvarigt Strafarbejde, maaskee efter Omstændighederne kan være en passende Straf for den, der staaer i Spidsen for en vidt forgrenet Sammensværgelse, hvorefter Rigsdagen ved Vold og Magt sprænges fra hinanden, synes det åabenbart, at den menige Soldat eller den underordnede Betjent, der kun adlyder sin Forsattes Ordre, hvis rette Betydning han maaskee ikke tilfulde fatter, ved at spærre en Ind- eller Udgang til Rigsdagens Locale eller deslige, efter Omstændighederne maaskee kan blive haardt nok straffet med $\frac{1}{2}$ Aars Forbedringshunsarbejde. — At de lovgivende Forsamlinger maae stilles ved Siden af hinanden med Hensyn til den dem tilkommende Sikkerhed, kan naturligviis ikke betvivles, men Kommissionen har fremdeles meent, at det Samme bør statueres med Hensyn til Statsraadet som Thændehaver af den øverste executive Magt, samt med Hensyn til Rigsretten og Høiesteret, som hver i sin Sphære Thændehavere af den høieste dømmende Myndighed. En saadan Sammenstilling af disse høistillede Korporationer med de lovgivende Forsamlinger turde formeentlig være stemmende med Anden i Grundlovens § 2, og hensigtsmæssig forsaavidt den kan tjene til for den almindelige Bevidsthed at fremhæve, at de øverste udøvende og dømmende Myndigheder ere fideordnede med Lovgivningsmagten, enhver indenfor sit Omraade. Den norske Straffelov

følger da ogsaa i sit Kap. 9 § 24 ganske denne Regel. Iøvrigt forstaaer det sig af sig selv, at den omhandlede Bestemmelse kun angaaer Angreb paa Folkerepresentationerne, Høiesteret osv. i deres Virksomhed som saadanne, og ikke sigter til at hde de enkelte Medlemmer af Folkerepresentationerne, Statsraadet eller de høieste Retter nogen særdeles eller kvalificeret personlig Beskyttelse (udenfor hvad der følger af Udkastets senere § 94), hvorved imidlertid paa den anden Side ikke er benægtet, at de nævnte Myndigheder som saadanne kunne antastes ved Angreb, der directe eller nærmest ere rettede imod enkelte Medlemmer af samme; om dette er Tilfældet, maa naturligviis beroe paa de særlige tilstedebærende Omstændigheder.

Til 12te Kapitel.

(Forbrydelser mod fremmede venksabelige Magter.)

Opretholdelsen af det for Samsærdselen og en friere Samvirken i aandelig saavel som materiel Interesse saa vigtige venksabelige Forhold imellem den danske Stat og andre Lande gjør det formeentlig nødvendigt at tage visse Hensyn til disses Regjeringer, og en forøget Opfordring hertil indeholdes i de Regler, som almindelig iagttages med Hensyn til Spørgsmaalet om Ubleveringen af Personer, der i Udlandet have gjort sig skyldige i politiske Forbrydelser. Det vilde nemlig uden Tvivl stundom kunne udsætte Staten for betydelig Ulempe, for diplomatisk Forviklinger og muligt endog for Krig eller andre sjenndtlige Forholdsregler, naar Staten vilde nægte en fremmed Magt eller dens Regjering Opreisning for Forbrydelser imod dem ved Gjærningsmandens Afstraffelse, paa samme Tid som Staten, ifølge den i den europæiske Folkeret reciperede Grundfætning ikke at ublevere politiske Forbrydere, selv om der iøvrigt imellem de paagjældende Stater maatte være indgaaet Forening om Ubleveringen af Forbrydere, vægrede sig ved at ublevere danske Undersatter, som i Udlandet,